

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

Ἡ

Ἡ κυρὰ Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια ἰδ. προηγούμε. ἀριθ.)

«Λάβε τὰ νομίσματα ταῦτα, — εἶπε πρὸς τὴν μαθρὴν τροφὸν, — τὰ ὅποια εἶχα διὰ τὴν ἀγαπητὴν μου μητέρα καὶ μεταχειρίσου αὐτὰ διὰ τὰ ἀγαπητά μου παιδιά, φύλαξε δὲ ἀσφαλῶς τὰ πολύτιμα ταῦτα πράγματα καὶ μὴ τὰ ἐγγίξης, ἐκτὸς ἂν πρόκηται νὰ ἀποθάνῃς τῆς πείνης· διότι φοβοῦμαι, ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι ὑπο-

πειθοῦν ὅτι φέρεις ἐπάνω σου τοιοῦτον θησαυρὸν, θὰ σὲ φονεύσουν καὶ τότε τί θὰ γείνουν τὰ πουλάκια μῆ;

Τὰ χρήματα ταῦτα θὰ σὲ ἐπαρκέσουν ἕως οὗ εὐ-
ρης καμμίαν ἐργασίαν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἐξοικονο-
μῇς τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ σὲ αὐτὴν καὶ διὰ τὰ τέκνα
ταῦτα. Ταῦτα εἰπὼν τῆς ἐνεχείρισε πουγγίον περιέ-
χον 100 τάλληρα εἰς χρυσὸν καὶ τῆς ἀφῆκε τὴν κα-
λὴν νύκτα.

•Τὸ ἔξωθεν εἶπεν ἡ κυρὰ Καλὴ, λαβοῦσα τὸ
πουγγίον καὶ τὴν γαῖαν τοῦ πλειάρχου, ὅτι ὁ Κύριος
θὰ ἐφρόνισεν διὰ τὴν καλὴν τὴν γυναῖκα, τὸ ὄνομά του εὖ-

λογημένον. Αὐτὸς θὰ ἀνταποδώσῃ καὶ εἰς σὲ, καπετάνιο μου, ἑκατονταπλάσια διὰ τὴν καλωσύνην σου πρὸς τὰ ἀδοθήτητα ταῦτα παιδιά. Τὴν ἐπομένην πρωτὴν ὁ πλοίαρχος Ἰερεμίας ἔδωκεν εἰς τὴν κ. Καλὴν συστατικὸν γράμμα πρὸς τὴν χῆραν ἐνὸς φίλου του ναύτε καὶ ἀφοῦ τὴν ὠδήγησε πῶς νὰ εὑρῇ τὴν οἰκίαν, τὴν ἀπεχαιρέτησε φιλήσας τὰ δύο παιδάκια καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκφόρτῳ τοῦ πλοίου του.

Ἡ κυρὰ Καλὴ, ἂν καὶ εὐρέθη διὰ μίαν στιγμήν εἰς ἀπόρίαν ἔνεκα τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀμαξίων, τὰ ὅποια διέτρεχον τὰς ὁδοὺς καθ' ὅλας τὰς διεσθύνσεις, δὲν ἀπεθαρρύνθη ὁμως, ἀλλὰ λαβοῦσα τὴν μικρὰν Λοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸν δὲ Κάρολον ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὰ πράγματα των ἐπὶ τῆς ῥάχεώς της, διεσθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἡ οἰκία τῆς χήρας.

Καθ' ὅδον ἡ παρουσία της εἴλκυσε τὴν προσοχὴν ἀχρείων τινῶν παιδίων, τὰ ὅποια θπάρχουν εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ κόσμου, καὶ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ τὴν ἀκολουθοῦν καὶ νὰ τὴν φωνάζουν, ἐν δ' ἀπὸ αὐτὰ τὴν συνέλαβεν ἐκ τοῦ φορέματος, ἐνῷ τὰ ἄλλα ἐσχημάτισαν γραμμὴν καὶ τὴν ἠκολούθουν φωνάζοντα πᾶν εἶδος ἀίσχρολογίας, τὴν ὁποίαν ἡ διεσθαρμένη φαντασία των ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ.

Ἡ κυρὰ Καλὴ εἰς ὅλα ταῦτα ἐφαινέτο ἐντελῶς ἀπαθὴς καὶ μόνον ἐπροσπάθει νὰ καθησυχάζῃ τὸν Κάρολον καὶ τὴν Λοῦ, τὰ ὅποια τρομάζαντα ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν μαγκῶν, ἤρχισαν νὰ κλαίουν. Ἀλλ', ὡς φαίνεται, εἶχε τὸ σχέδιόν της, διότι ἅμα ἐφθᾶσαν εἰς ἐν μέρος, ὅπου ἦτο μία μαρμαρίνος σκάλα, διὰ μιᾶς ἀπέθεσε τὴν μικρὰν Λοῦ, καὶ ἀφήσασα τὴν χεῖρα τοῦ Κάρολου, ἐστράφη καὶ συνέλαβε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὸ φόρεμα, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, λαβοῦσα λίθους ἐσφενδόνισεν αὐτοὺς μὲ τόσῃ ἐπιτυχίαν κατὰ τῶν λοιπῶν, ὥστε ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὅλα ἔγειναν ἄφανα, οὐδὲ ἐτόλμησε πλέον κανὲν νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ.

Λαβοῦσα κατόπιν τὰ παιδιά της ἐπροχώρησε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ κοκκίνου οἴκου μὲ τὰ κυανὰ παράθυρα, ὡς τὸν περιέγραψεν ὁ πλοίαρχος Ἰερ., καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγων λεπτῶν περίπατον ἔφθασεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἀμέσως ἐκτύπησε τὴν θύραν.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη εἰς αὐτὴν κυράσιον δέκαετὲς, τὸ ὅποιον ἐξιππάσθη εἰς τὴν θεάν τῆς μαύρης καὶ πρὸς στιγμήν ἔμμενεν ἀκίνητον, ἀλλ' ἡ κυρὰ Καλὴ δὲν τὸ ἀφῆκε νὰ περιμεῖνῃ ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἐκβαλοῦσα τὸ συστατικὸν γράμμα τοῦ πλοίαρχου ἐκ τοῦ κόλπου της, — Δόσε το, — εἶπε, — μέσα εἰς τὴν κυράν σου, —

τέκνον μου καὶ φέρε με ταχέως ἀπάντησιν διότι πρέπει νὰ γνωρίζω τί θὰ κάμω μὲ τὰ πουλάκια μου ταῦτα. (ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΟΣ ΤΟ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ;

Διάλογος Α'.

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

— Δὲν μὲ λέγεις, — καλὴ μῆτερ, μερικαῖς ἀπὸ τὰς ὑποθέσεις τῶν φιλοσόφων, οἱ ὅποιοι ἐξησαν εὐθὺς μετὰ τὸν Πυθαγόραν ;

— Τινὲς αὐτῶν ὑπέθετον, ὅτι ἡ Γῆ ἦτο στρογγύλη — ὅτι ἡ Σελήνη ἦτο σῶμα ἐτερόφωτον καὶ ἀντηνάκλα μόνον τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου — ὅτι ὁ Γαλαξίας συνίστατο ἀπὸ ἀπειρον ἀριθμὸν ἀστέρων, οἱ ὅποιοι ἔκειντο πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἦσαν ἥλιοι καὶ αὐτοὶ ὡς τὸν ἡμέτερον.

— Πόσον θὰ ἐχαίραντο, ἂν ἠδύναντο διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ν' ἀποδείξωσι τὰς ὑποθέσεις των ταύτας ἀληθεῖς ! Ἀλλ' ὁμως δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τόσοις πλανήτας χωρὶς τηλεσκοπίου.

— Εἶναι τῷ ὄντι θαυμαστὴ ἡ ἐπιμονὴ καὶ δραστηριότης των, διότι ἐγνώριζον καὶ αὐτοὶ τὸν Ἑρμῆν.

— Πρέπει νὰ εἶχον πολὺ ἰσχυροὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστε νὰ ἴδουν τόσον μικρὸν πλανήτην καὶ τόσον πλησίον τοῦ Ἡλίου κείμενον, — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, γελῶν.

— Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, — ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ, — ἡ Αἴγυπτος κατέστη ἐκ νέου περίφημος διὰ τὴν παιδείαν της. Ἡ περίφημος Σχολὴ τῆς Ἀλεξανδρείας ἰδρύθη περὶ τὰ 300 π. Χ. εἰς δὲ τῶν καθηγητῶν της ἦτο καὶ ὁ Εὐκλείδης.

— Τί ! Ὁ αὐτὸς Εὐκλείδης, τοῦ ὁποίου τὰ προβλήματα σπουδάζομεν εἰς τὸ Γυμνάσιον ;

— Αὐτὸς, Αὐτότατος, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, καὶ αἱ μαθηματικαὶ τοῦ ἀνακαλύψαι συνήργησαν πολὺ περισσότερον παντὸς ἄλλου μέσου πρὸς εὐρέσιν τῆς ἀληθείας, ἐκτὸς τοῦ τηλεσκοπίου, τὸ ὅποιον πραγματικῶς ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων αὐτὰ τὰ οὐράνια σώματα.

Διάλογος Β'.

— Εὐρίσκομαι πάντοτε εἰς ἀπορίαν συλλογίζόμενος τί ἔχουν νὰ κάμουν οἱ μαθηματικοὶ μὲ τοὺς ἀστέρας, — εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ σοὶ τὸ ἐξηγήσω, — ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του. Ἡξεύρεις, ὅτι ἡ Γῆ μᾶς κινεῖται ἀδιακόπως περίε τοῦ Ἡλίου. Τώρα δταν παρατηροῦμεν τὰς